

hvor der mellem de 3 Riger er et Flertal paa 2 og et Mindretal paa 1, end om der var 3 Mindretal, hvert paa 1. Den ærede Ordfører (Laurer) brugte det Udtryk, at vi ved at vedtage Lovforſlaget vilde indlade os paa en Kamp ſammen med Sverige mod Norge. Jeg kan aldeles ikke forſtaa den Tankegang; thi jeg er overbevist om, at vi ingenlunde ſtøde Norge ved her at gaa ſammen med Sverige. Det kan være, at en eller anden Normand, der endnu er ſaa varm efter Kampen, at han ikke tænker ſaa roligt, ſom man kunde ønske, kan føle ſig stødt derover i Diebliffet; men tage vi Norge og Nordmandene i det Hele, da har jeg ſaaet det beſtemte Udtryk, at vi ved at vedtage Forſlaget ikke vilde ſtøde Norge, men at vi derimod ved at forkaſte det, ville ſtøde Sverige. Jeg er vis paa, at vi ved at forkaſte Forſlaget ikke vilde vinde en eneſte ny Ven i Norge, medens mange gamle Venner i Sverige da vilde falde fra. Der har længe været talt om, at naar der nu ſkulde gøres et ſcandinaviſt Skridt, maatte det udgaa fra Sverige; vilde Sverige række os Haanden, ſkulde vi tage imod den. Det er ſagt ſaa tidt, at det næſten er blevet til et Stikord, og ſkulde vi da nu, da Sverige for første Gang rækker Haanden frem, ſtøde den fra os? Ikke alene om den ſvenſke Rigsdag have vi læst, med hvilket Biſald den Tanke, at Danmark og Sverige ſkulde ſlutte en Møntkonvention og lade Pladsen ſtaa aaben for Norge, er bleven modtagen, men det kan tillige paavies, at den ſamme Tanke deles paa mange andre Steder i Sverige. Man maa nemlig ingenlunde tro, at fordi det i Norge tilfældigviis har været den demokratiſke Del af Storthinget, ſom har været imod Konventionen, ſaa er noget lignende Tilfældet i Sverige enten i eller udenfor Rigsdagen; thi ſaa meget Kjendſkab har jeg til ſvenſke Forhold, at jeg kan forſikre, at der blandt de yderligſte Demokrater findes Folk, der ere ivrige for Konventionen, medens der blandt de yderligſte Aſtiokrater ere Folk, ſom ere imod den. Det vilde ikke være vanſkeligt at anføre flere Udtalelſer, der beſtyrke dette; men jeg ſkal indſkrænke mig til at meddele en enkelt Udtalelſe, ſom ſriver ſig fra et ſvenſk Blad. Det er „Folkets Tidning“, ſom udgives i Lund, og ſom ſer paa danſke Forhold, og ſerlig paa den demokratiſke Bevægelse herne med meget venlige Dine. Jeg tør endogſaa tro, at der er Udſikllige i denne Sag, ſom have perſonligt Kjendſkab til den Mand, der udgiver dette Blad. I Bladets Nummer for Fredagen den 16de Mai findes et Stykke med Overtiſt: „Skandinaverne ere ſatte paa Prøve“, og det hedder da deri: „Efter at Norge har afſlaaet Myntkonventionen, vil det være intereſſant at ſe, hvad Sverige og Danmark komme til at beſlutte i Spørgsmaalet. Som gode Naboer „og mere ſaadant“ — de ſidſte 3 Ord gives mellem Anførelſtegn — bør de ingenlunde forſømme for ſig, uden at Norge er med,

at antage Myntkonventionen; den vil ubestridelig blive til ſtor Nytte for begge Landene.“ Vi ere alſaa ingenlunde ſtillede i det Forhold, at vi ved Forſlagets Vedtagelse ſtøde Norge, medens vi derimod ved dets Forkaſtelse vilde ſtøde Sverige, men vi maa tillige ikke glemme at hævde, at det Skridt, ſom der her er Tale om at gøre, er et økonomiſt Skridt, og i økonomiſt Henseende ere vi langt mere ſammenknyttede med Sverige end med Norge, ſom ligger os ſaa meget fjernere end Sverige. Men ikke alene i økonomiſt Henseende kan Danmark ſiges at være en Bro mellem Sverige og det øvrige Europa; ogſaa i aandelig Henseende ere vi det, og af Hentyk til ſelve Demokratiets Sag tror jeg, at vi ſkulde lægge ikke li-den Vægt paa, at der fra Skaaene lyder ſaadanne Møſter ſom dem, jeg for kort ſiden henviſte til. Særlig beder jeg mine Meningsfæller i denne Sag at lægge Mærke til, at der er neppe noget Sted i Sverig, hvor den demokratiſke Bevægelse er ſaa ſtærk ſom i Skaaene, ſaaledes at i den ſvenſke Rigsdag taler man om „Skaaingerne“ ſom dem, der gaa i Spidsen i den Retning. — Det er udtalt i Mindretallets Betænkning, at vi ikke kunne vide, til hvilket Reſultat det norſke Storthing vil komme i Myntſagen. Beſtemt kan det jo ikke vides, men ſiden Mindretallet ſkrev ſin Betænkning, have vi dog, hvad ogſaa den ærede Ordfører berørte, ſaaet lidt Mere at vide derom. Det forekom mig, at den ærede Ordfører vilde tage dette til Indtægt for ſin Opfattelse af Sagen, men jeg tror rigtignok, at det bedre kan tages til Indtægt for min; thi vi have jo ſaaet at vide, at det norſke Udvælgſ Flertal indſtiller, at Specien ſkal deles i 4 Kroner og denne igjen i 100 Dorer ved Siden af, at man beholder den ældre Inddeling. Den ærede Ordfører mente, at noget lignende kunde vi ogſaa gjøre, idet vi vedtage Mindretallets Forſlag her, men det forekommer mig dog meget tvivlſomt, om man virkelig vilde være i Stand til at fortolke Loven paa den Maade, ſom den ærede Ordfører mente. Han mente, at naar der i Slutningen af § 8 kom til at ſtaa, at „Paaskriften ſkal tydelig angive det Beløb, ſom Mynten indeholder eller repræſenterer“, ſaa kunde Kongen ſølgelig dermed ogſaa ſige, hvor mange Kroner og Dorer den ſkulde indeholde. Jeg tror, at det er en Fortolkning, ſom man ikke kan være vis paa; at den høie Regjering vil bære Anſvaret for, thi „Beløb“ i en danſk Lov, det vil dog ſige Beløb i danſke Penge. — Jeg ſkal derfor meget anbefale det høie Thing at ſtemme imod Mindretallets og for Flertallets Forſlag, og det er min inderligſte Overbeviſning, at hvis dette Raad ikke bliver fulgt, vil det høie Folkething før eller ſenere komme til at fortryde ſin Afſtemning.

Alberti: Jeg vil tillade mig først at henvende min Opmærksomhed paa nogle af den høit-